

"רצינו לצאת לטיול בכרמל ביום החג", מספרים נוסעי האוטובוס. אך הם הגיעו לבית החולים

הריצפה והתחלתי לבכות. חלק מהבחורים שהיו לידי רצו לקרוא לאמבולנס שיבוא לקחת את הפצועים. אחר כך הביאו אותי לבית החולים כבתי ג'אלה והחיליים באו והתחילו לצעוק שצריך לחקור את כל מי שהיה שם.

הם באו אלי ושאלו אותי שאלות: בת כמה אני, מי אחראי עלי, מי היה איתי בטיול ומי אירגן את כל הטיול. אחרי שלושה ימים בבית החולים, חזרתי הביתה. עדיין כואב לי במקום שנפצתי, אני עדיין לא חופשיה לגמרי, אבל יחסית בסדר."

לייד דים קבר רחל

עד כאן סיפור של פאטמה חסיין. אחרים, שהיו ב"טיול" שלא התקיים, סיפרו סיפור דומה. במחנה הפליטים דהיישה קיימת קבוצת צעירים, המתנדבים לבצע כל מיני עבודות פיתוח ועזרה במקום. הם בנו את מערכת הניוב של המחנה, הם עוזרים לתושבים נזקקים, הם סללו את הסימטאות הצרות והם אירגנו השנה, כמו בשנה שעברה בעיריאלפיטר, טיול לתושבי דהיישה ותושבי

תפס את אחד הבחורים הצעירים שישבו שם והתחיל לצעוק עליו ולבעוט בו בלי שום סיבה. הילדים באוטובוס התחילו לבכות ולצעוק ואז כולם רצו לרדת מן האוטובוס. הם ירדו ועמדו סביב הקצין החייל ואז הוא התחיל לירות עלינו כרגילים ובריצפה. כולם נבהלו והתחילו לרוץ ולברוח. חלק כרוחו לתוך האוטובוס. אני פחדתי מאוד.

"נפצתי בבטן מרסיסים ונפלתי על

שם, חזרנו בחזרה למחסום שליך קבר רחל. החיילים שהיו שם עלו על האוטובוסים והורידו את כל הבחורים הצעירים למטה. בכל כמה דקות עלה הקצין של מישמרהגבול על האוטובוס ואמר שאנחנו צריכים לחכות ושנסעו לעבודה בישראל. וכמה מכוניות של צבא.

השיירה הקטנה עברה את בית לחם. משמאל ראתה פאטמה את הבית העתיק, בעל הכיפה העגולה, ועליו השלט בעברית: קבר רחל. על הגג עמד חייל אחד ולמטה, ליד הכניסה, ישבו שני חיילים משועממים, לכתפם רובים גדולים והם ליוו במבטם את שלושת האוטובוסים. סמוך לקבר רחל היה מחסום צבאי, לידו עמדו כמה חיילי מישמרהגבול.

מבעד לחלון ראתה פאטמה את מחנה הפליטים הצפוף מתרחק ממנה. הם התקרבו לעיר בית לחם. האוטובוסים נסעו לאט. התנועה על הכביש בשעה הזאת של הבוקר לא היתה צפופה במיוחד. רק מכוניות פועלים שנסעו לעבודה בישראל. וכמה מכוניות של צבא.

פאטמה בת ה-12 היתה נרגשת מאוד ביום השלישי שעבר. בפעם הראשונה עמדה לצאת לטיול בצפון הארץ, כצד השני של הקו הירוק. זה היה יום חג, היום הרביעי של עיריאלפיטר. הצעירים במחנה הפליטים דהיישה, אותם הרואגים לנקיון המחנה, לעזרה לתושבים, לבניית תעלות הניוב, אירגנו השנה, כמו בשנה שעברה, טיול גדול לתושבי המחנה. בשנה שעברה לא הצטרפה פאטמה לטיול. הפעם כן, הם עמדו לנסוע לאזור הכרמל, והיא שמחה מאוד.

היא קמה מוקדם בבוקר, יחד עם אחיה ואחיותיה, התלבשה, סירקה את שערותיה הארוכות, וזרזה את אמה שתדאג לקטנים.

"קצין מישמרהגבול עלה לאוטובוס, תפס את אחד הבחורים, צעק עליו ובעט בו בלי שום סיבה..."

נפצעו חמישה איש מנוסעי האוטובוסים. ביניהם בנה מחמוד בן ה-18. לידה בתמונה: הבן איימן (8) והבת זינד (11). שהיו גם הם בין נוסעי האוטובוס.

הוא ידה בנו!" סיפרה עיישה אל-סג'די. היא היתה שבמהלכו

האוטובוסים האחרים. "חזרנו למחסום", סיפרה פאטמה בהתרגשות, "ואז ראינו ששני האוטובוסים האחרים התעכבו שם. כשאנחנו הגענו, לקחו את כלנו למימשל הצבאי בבית לחם. אחרי 10 דקות שהתעכבו

האוטובוסים חיכו על הכביש הראשי. הם לא יכלו להיכנס פנימה לתוך המחנה, מכיוון שהרכבים נחסמו, כעונש, לפני זמן רב. כשסיימה פאטמה להתלבש ולהתארגן, ובניימישפחתה היו מוכנים גם הם, יצאו לדרך לכיוון האוטובוסים. השעה היתה 6 בבוקר. השמיים היו תכולים והשמש כבר להטה ובישרה יום של חמסין.

פאטמה עלתה לאוטובוס ותפסה מקום ליד החלון. שלושת האוטובוסים התמלאו בתוך זמן קצר. היו שם הרכה מישפחות עם ילדים, ואז ניתן האות והאוטובוסים יצאו לדרך. ררך חדרה, שהיתה זרה לרוב הנוסעים.